

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 186. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613399744/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Nattens Hemmeligheder; kort efter syntes den at bæve for sin egen Nysgierrighed, og svøbte sig i Skyen og forsvandt. Pludselig klang tolv Slag af den uhyre Klokke, ligesom Røsten af en Aand, der kaldte de Døde fra Graven; da forekom det Adalbert, som om han hørte Ormene banke i de gamle Kister, for at aabne sig en Vej giennem Bræderne til de Døde, alle de maalede Billeder bleve ligesom levende i deres Rammer, hver Gang et Skiær fra Lampen faldt paa dem, ja selv de udskaarne Helgene og de blege Ansigter paa Ruderne syntes at nikke i Maanelyset, der nu igien blev synligt, og han troede at opdagte hvide Dødninger i Krogene, medens de store Marmorgrube paa Gravene ligesom sloge med deres Vinger.

Fra denne vaagne Drøm blev han først befrikt, da de kom forbi Alteret, hvor Nedgangen var under Jorden; ogsaa her skred den Geistlige foran med den tændte Lampe i Haanden, og de giennevandrede nu de samme Gange, giennem hvilke de allerede Dagen tilforn havde gaaet. Da de endelig stode i Capellet, hvor den eenlige Lampe brændte, slukkede Præsten sit Lys, og traadte tilbage i Baggrunden.

»Knæler!« sagde Bonaventura, og Adalbert og Lesontine knælede foran Liigkisterne. »Sværger, at I vilde være fause, som disse Gravhvælvinger,« blev han ved, »at I aldrig med et Ord eller med en Mine vilde forraade nogen af dem, der komme til Eder i Eders Fædrelands Sag, at Enhver, der vil kæmpe derfor, han være høi eller ringe, fremmed eller indfødt, skal finde Hielp og Understøttelse hos Eder.« — »Vi sværge,« sagde de begge. — »At I ingensinde vilde opgive Eders Fædreland, selv om Tiderne synes aldrig saa haarde, og om Fiendens Tilbud ere aldrig saa lokkende, at intet Offer skal være Eder for stort, selv om Eders Forstand siger Eder, at Offeret og Kampen, efter Verdens almindelige Maalestok, ere

til ingen Nytte.« — »Vi sværge,« gientog de begge. — »At Fædrelandets Fiender skulle være fremmede for Eders inderste Tanker, og at I ville tillukke Eders Bryst og Eders Hierter for dem, selv om de vare af Eders egen nærmeste Slægt.« — »Vi sværge,« sagde Leontine, men Adalbert syntes et Øieblik at betænke sig, endelig udsagde han Ordene efter hende.

»Betænker, at ikke blot de Levende have hørt Eders Eed,« sagde Bonaventura, »at I her og hisset skulle svare derfor, at I her og hisset skulle være udelukkede af de Bedstes Kreds, at I skulle være forbandede i Tid og Evighed, hvis I svigte Eders Løfte, thi Flere ere her tilstede, end I kunne see, og selv de Døde hefte deres Øine paa Eder i denne Midnatsstund.«

Det forekom virkelig Adalbert, som om der stode graae Skikkelser i alle Kroge, men om de vare levende eller døde, eller kun Fostere af hans egen Indbildning, vidste han ikke. Han gysede stærkt, ligesom ved sin Indtrædelse i Kirken, da hævdede Leontine sine klare Øine mod ham, og rakte ham sin Haand. »Vi ere nu evig forbundne til det samme Maal,« sagde hun, og det syntes ham fra dette Øieblik virkelig, som om han for bestandig var bunden, ikke blot til sit Fædreland, men ogsaa til den skønne, vidunderlige Pige, der, knælende ved hans Side, havde rakt ham sin Haand.

Tause gik de op i Kirken igjen; den Geistlige aabnede Kirkedøren, og de vandrede tilbage paa den samme Vei, ad hvilken de vare komne.

Da de nærmede sig til Leontines Hiem, opdagede de, ved Hielp af Maanelyset, en Mand, der listede sig langs med Havemuren. Han agtede ikke paa dem, før de kom ham ganske nær, men da vendte han sig om og flygtede. »Det Menneske lignede Casimir,« sagde Leontine. »Rimeligviis var det dog ikke ham,« sagde Bonaventura, »med mindre han har besøgt